

Všímáš si někdy, že **lidé jsou trochu jako zrcadla**? Když se na ně ve vhodném kontextu vhodným způsobem usměješ, je hodně pravděpodobné, že se na Tebe taky nějak usmějí. Možná to bude zpočátku trochu překvapené, ale při pozorném pohledu tam nuanci úsměvu zahlédneš.

Podobně když někam přijdeš rozrušený a nejistý, nebude nic divného, že někdo ve Tvé blízkosti taky znejistí nebo dokonce, že Tě odmítne. Když naopak přijdeš s pokornou jistotou, která zná vlastní hodnotu, a tudíž se nepotřebuje omlouvat a obhajovat, a když v této pozici laskavé jistoty někomu sdělíš příhodnou zkušenost ze svého života s Ježíšem, je pravděpodobné, že Ti **položí zkoumavou otázku po hlubších věcech**.

Určitě jsou lidé, kteří od nikoho nepřijmou nic... Přesto Ti z hojné vlastní zkušenosti Ti chci naznačit, že pokud je iniciativa na mojí straně, tedy pokud za někým vycházím s laskavým oslovením, pak se na jeho reakci do značné míry podílím! A to buď bezpečným pokojem a usměvavou jistotou nebo naopak váháním a neurčitostí. Dává to smysl?

Lidé jsou jako zrcadla! Když jim Dobrou zprávu předáváš v pokorné jistotě, s velkou pravděpodobností o ní bude Tvůj posluchač vážně přemýšlet. Když někoho oslovíš neurčitě, s pochybností o sobě samém/m nebude nic divného, když Tě spíše odmítne nebo Tě bude ignorovat. Lidé jsou trochu jako zrcadla...